ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumerantar äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med blick. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

FRÅN STOCKHOLM, SASK.

Red. af S. C. T.!

Ber om plats i Ordet Fritt för nedanstående rader.

Jag är ingen prenumerant, men som tidningen finns i huset, så är jag en ifrig läsare af densamma. S. C. T. är en bra tidning, ty den bjuder både på nyheter och annan god läsning. Jag såg just i numret af den 5:te en bit från ofvanstående plats af en farmarflicka. Hon önskade höra ifrån några farmarpojkar, om de inte voro för blyga af sig. Men nu är det skottår, och det är gått för de blyga pojkarna. Jag är en af dem, så jag törs nog inte skrifva till farmareflickan, men om hon är i lifvet, så skall jag svara.

En hälsning till alla S. C. T:s läsare och läsarinnor från en

Blyg Grabb.

TRÄKIG ERFARENHET MED CANADA POSTEN.

Jag har haft samma erfarenhet med Canada Posten som E. A. Hoflin från Tofield. Första gången tvang jag dem med postkvittot att ge med sig och sända tidningen till min svärfar i U. S. A., som de hade uraktlåtit, tills jag fick vefa genom släktingar, som kom hit på besök, att de ej erhöll tidningen. Men två dollar, som jag sände i olika bref kommo aldrig mig till gods, och det mystiska var, att jag ej erhöll svar på brefvet, som frågade efter, hvar pengarna togo vägen. Mr W. Heggmark var nyss här, och jag omtalade fallet för honom, men han ställde mr A. Hallonquist öfver sådana lägheter. Men hans teori synes för stunden ohållbar. Hoppas att mr A. Hallonquist klarar saken som en gentleman anstår, med sina landsmän.

Jag anser, att de, som läsa tidningar, och ej betala dem, handla oärligt och böra kanna det som synd och skam. Det är på hög tid att en reformrörelse sättes i gång bland det svenska folket att söka förbättra saken. Jag vill vara med om jag får, men jag håller före, att man bör söka att stäfja det onda i Sverige, ty det kan ej bortresoneras att stygga ovanor följa öfver och utveckla sig till skam för oss. Mr Ejnar Lindblad i sitt bref ger oss en sillvarlig bestraffning.

K. R. Jonson.

MOT KORTSPELNING.

Jag får med redaktionens tillåtelse göra en liten förfrågan angående två ting, eller rättare sagdt, ovanor, med hvilka stordelen af vårt goda svenska folk är belastadt. Jag har nu en längre tid, då den största brådskan har bestått i att springa på alla föreningar af olika namn och arbetande för olika ändamål, fastat mig särskildt vid en, som jag aldrig förut i hela mitt lif har sett eller hört talas om. Denna förening bär det stätliga namnet af Snusföreningen, och har till ändamål att befria vårt goda folk, särskildt de unga, från snusovanan, samt kanske äfven dansen. Detta är nog en god sak och bör kanske understödjas, men jag för min del skulle dock hällre vilja understödja en förening, hvilken vore villig att göra någonting för att arbeta emot den fula ovanan att vid den minsta folksamling sätta sig rundt ett bord och arbeta med kortleken. Detta är ett stygt tilltag och borde utrotas med det första. Låt oss hällre taga oss en mullbänk och sedan samspråka ett tag i stället för att hela natten klappa på och spela kort. Barnen lära sig denna ovana, och följden blir, att de kanske bli kortspelare och att de därigenom med tiden komma att spela bort den lilla förtjänst som deras fattiga föräldrar skulle skaffa sig bröd för. Låt oss nu, ungdomar, taga oss en mullbänk och sedan gå i härnad mot kortspelets utrotande.

En spelhatare.

ANHÅLLER OM HJÄLP.

Minihik, d. 28 dec., 1915.

Ärade red. af S. C. T.!

Jag har kommit i en så svår olycka, att det knappast finnes någon, som haft en sådan otur som jag haft detta år. Jag hade fyra korhästar och tre yngre hästar. Så kom en sjukdom och tog två af de bättre körhästarna och en två-åring. Då trodde vi, att all olycka var öfver, men så var icke förhållandet. Vi flyttade på vårt homestead den 15 juni och den 18 oktober brann allt hvad som fanns ner, så att vi hade icke mer än hvad vi hade på kroppen. Och en vecka därefter blef en häst skjuten för mig, den bästa häst jag hade. Så nu vet jag mig ingen utväg att kunna reda mig. Jag vill icke tillstå, att jag är af den princip att jag vill jämra mig onödigt. Men jag har stor familj, och är i fattiga omständigheter och så kom allt sådant där på ett år, och hårda tider är det, så det är omöjligt att förtjäna något. Vi äro sju i familjen. Och efter som det nu ser så mörkt ut för mig, så har jag beslutat att vända mig till er, herr redaktör. Få höra om ni kan göra något för mig. Jag är tacksam, hur litet det än blir. Jag har tänkt på kanhända det vore lättast att få ihop några kläder af hvad slag det vara må. Gamla kläder kan vi göra oss nytta af. Jag ber alla, som läsa min skrifvelse, att göra hvad de kunna för mig.

Högaktningsfullt,

P. A. Bjur,

Minihik P. O., Alta.

Station: Lakombe, Alta.

AUGUSTANA COLLEGE OCH SEMINARIUM.

Vid jubelfesten 1910 beslöt Augustana-synoden att dr T. N. Hasselquists minne skulle firas på hundraårsdagen af hans födelse, och i öfverensstämmelse med detta beslut kommer den 2 mars 1916 (själfva hundraårsdagen) att blifva en ferie- och festdag vid synodens läroverk och seminarium i Rock Island, Ill.; äfven vid synodalmötet i juni kommer en minnesfest att anordnas.

Redan 1888, då dr. Hasselquist varit läroverkets president under 25 års tid samt började sitt femtionde år som prästman, beslöt synoden att till förmån för det teologiska seminariet samla en grundfond, som skulle bära namnet Den Hasselquistska Grundfonden. Under de första åren växte denna fond rätt sakta, men årliga bidrag ha dock inkommit, så att fonden nu belöper sig till $25,453.93. Synoden uppmanade år 1913 alla församlingar att rikligen bidraga till denna fond, så att den vid dr Hasselquists hundraårsdag må belöpa sig till minst $40 000 00, och sålunda årligen lämna afkastning nog att betala en teologie professors lön.

Med tacksamhet mot Gud erkänna vi alla dr Hasselquists stora betydelse för vår synod, vårt folk och hela vår verksamhet. Hans insats på mänget område har varit grundläggarens, och det förunnades honom ock att under en lång lefnadsdag vårda plantan i sin utveckling. Som nybyggarepastor, tidningsman, synodalpresident, skolchef, författare, predikant och talare utöfvade han under hela sitt lif ett oförlikneligt inflytande på församlingar, studerande, pastorer, läsekrets, ja, på hela vårt folk. Det välsignelserika inflytandet af hans lifsgärning sträcker sig till hvarje del af vårt land.

På grund häraf vilja vi å synodens och skoldirektionens vägnar uppmana våra pastorer och församlingar att på den 2 mars 1916, eller på en af söndagarna nära detta datum, i sin egen kyrka firа denna hundraårsdag, så att vi i hela vårt land må påminna oss om Guds ledning under flydda dagar, därvid äfven efterföljande apostelns ord till ebreerna:

"Tänken på edra ledare, som hafva talat Guds ord till eder, och efterföljen deras tro, skådande hvad utgång deras umgängelse hade. Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet." (Ebr. 13: 7, 8).

För erhållandet af en god öfversikt öfver dr Hasselquists lif och verksamhet hänvisa vi till dr E. Norelli Hasselquists Lif samt till dr N. Forsanders nyligen utgifna bok Lifsbilder.

Då denna minnesfest firas i församlingarna, upptages ock enligt synodens bestämmelse ett offer för den Hasselquistska professuren, och bedja vi att detta offer i år må blifva särdeles rikligt, så att det af synoden fastställda målet må nås.

G. A.

FRÅN BROADVIEW, SASK.

Den 20 januari 1916.

Bästa Red. af S. C. T.!

Får be om plats i eder ärade tidning för nedanstående rader. Jag har läst eder tidning med inträsse alltsedan jag blef så stor, att jag kunde läsa. Den har varit i vårt hem allt sedan vi kommo från Sverige för snart 13 år sedan. Det är många goda och nyttiga bitar i den för oss ungdomar, om vi bara vill lära något af det.

Ja, nu har min trettonde julhelg passerat förbi här i Canada. Har ej haft något roligt att skryta af annat än god hälsa och god mat, hvilket är bra mot förra julen, då jag låg sjuk i typhoidfeber. Då var det en lång julhelg. Man kommer ej ihåg hur bra hälsan är, förrän man mistar den. Då ser vi hur otacksamma vi äro. När vi äro friska, då känna vi oss som ena riktiga karlar.

Nu till nyheterna, fast det icke finnes mycket af dem. Först och främst måste jag omtala att vi ha haft ett bröllop, då mr och mrs Olof Holmgren gifte bort sin dotter Emma med Anton Sjödin. De äro bosatta i sydvästra Alberta. Jag var närvarande vid bröllopet. I sanning ett bra bröllop, och många presenter fingo de.

Och sedan hade Edenlandborna stor barnfäst. Ett godt program utfördes af barnen. Heder åt dem, och de hade äfven en julgran som räckte från golfvet upp till taket. Så hade de Santa Claus, men den var mycket annorlunda än jag brukat se honom. Denna gubbe brukar ju ha långt skägg och toppmössa, men denne var alldeles som en annan människa, förutom han hade en bättre talförmåga. Han talade minst 3 timmar om högtidens betydelse. Det var ett nöje att sitta och lyssna till denne store talare. Och sedan blefvo vi trakterade på kaffe och dopp af alla slag, candy, äpplen m. m. I sanning en bra julfäst, som jag sent skall glömma. Och mäst roligt var det när barnen erhöllo sina presenter att se, hur glada de blefvo. Icke underligt.

I vår grannstad Percival hade de haft ännu roligare. Hade ej tillfälle att fara dit. Det var basar och dans och tillställningar af alla slag, mest utförda af I. O. G. T. medlemmar. Mycket folk från Dubuc var där. Axel J. Carlson från Winnipeg var äfven närvarande, och han hittar alltid på något roligt för oss dumma jämtlänningar.

Säg ett bref från Stockholm, Sask., skrifvet af en farmareflicka. Jag är äfven farmareson. Hon ville se oss pojkar skrifva i tidningen, om vi tordes, och jag tänkte visa, att jag ej var så blyg att jag inte ville skrifva, fast jag icke är någon brefskrifvare. Har aldrig skrifvit i "Ordet Fritt" förut, så ni läsare och läsarinnor må ursäkta mig och mitt dåligt skrifna bref. Hoppas bättre nästa gång. Farmareflicka vill ha bref från någon pojk. Jag törs icke skrifva till henne först, men om hon skrifver först så nog skall jag svara, det är säkert.

Har varit fin vinter före jul, men nu en två veckors tid har det varit kallt — icke under 25 grader, och icke öfver 50.

Vänligen,

Jämtlänning.

ETT SVAR TILL GUS. CARLSON.

(På författarens begäran publicera vi nedanstående artikel ur "Wetaskiwin Times". Mr. Einhardt har skrifvit denna artikel för att om möjligt korrigera det intryck som mr. Carlsons minst sagdt underliga artikel möjligen kan ha gjort. — Red.)

Editor Times:

Dear Sir:—Some time ago I found an excerpt in "Svenska Canada Tidningen" from an article that had been inserted in your newspaper over the name of one Mr. Gustaf Carlson. The excerpt referred to reads:

"Sweden has the same history as Germany. Militarism is holding up the old ideas. The church dominates over the state. If a person does not legally uphold the stat church's doctrine he cannot hold a government office or be a teacher in the schools. If a person confesses any other religious doctrine than that of the state church, he has to help to support the church anyhow. It is not an easy thing for a Swede who has grown up in Canada to understand the freedom of this country. Sweden is always in his mind."

I do not know if Mr. Carlson wrote anything else. This was all that was quoted in the Winnipeg paper. I can only trust that he did not write you a very long letter, because in that case you will be walking around with a very queer opinion about Sweden and the Swedes, unless you have had opportunity of also being informed from more reliable sources.

When Mr. Carlson puts the equality sign between the histories of Sweden and Germany he at once leaves the firm ground of historical realities for the hazy mists of fanciful realms. The fact is that, taking in consideration the geographical, ethnological and religious propinquity of the two nations, nothing can possibly be more unlike one another than the histories and ideas of Sweden and Germany. This very marked difference can only be explained by the state, in the two countries, having had to lean upon widely different social strata for its support. Germany has, all the time, up to the formation of the modern Germany by Bismarck, been essentially a feudal country. In Sweden feudalism never made much headway, the foundation of society and state rested since immemorial times upon a free peasantry that owned themselves the land upon which they worked. Unless any student of the history of the two countries keeps these two cardinal fects well in mind, he would feel perplexed and unable to account for the two countries with so close racial and geographical associations having a so widely divergent history.

In every country in Europe, except Sweden, the peasantry lost their lands when feudalism and chivalry "was in the flower" and sunk down in complete servitude under the feudal barons, a state from which they first started to emerge through the French revolution, and from which they in many countries have not as yet completely freed themselves.

In Sweden the peasantry have been their own landlords since the beginning. Scientific research shows conclusively that such has been the case for over 6000 years.

There is much in a name. In the Swedish name for peasant lies the whole clue to the Swedish great and unique history. The word peasant in most other European languages is generally associated with peon, that some lord used to fill a hole with. In Swedish a peasant is called a "bonde", which means "a man that lives somewhere". It is this unique fact that the whole mass of the Swedish peasantry—and this mass of peasantry constituted up the modern industrial times virtually the mass of the Swedish people—were "men that lived somewhere" that enabled them not only to carry the burden of the maintenance of state, like they do in all countries, but also—and this in difference to other countries—secure a reasonable share in the control of the state.

Sweden is therefore the oldest and most unshakeable of all democracies. While other democracies count their birth from a revolution of yesterday or a scrap of paper of half a century, and even autocratic England's democratic cloak was still in the weaving loom a few centuries ago, the freedom and rights of a Swedish citizen rest with their roots in prehistoric times.

It is doubtful if the world ever before can show a state that rested on truer democratic principles than the old Norse community. There were other democratic countries in ancient times, such as Rome and Greece, but like the British, they had their classes. Not so amongst the Norsemen. There lived among them only perfectly free and equal men. These elected their their chief or king—"konung" as he was, and is yet, called the cunning man—who knew how to counsel them in peace and lead them in war. The king met his men and discussed matters of state with them. There were no middlemen in their politics, no party bosses or election heelers or demagogues to fool the people and sidetrack the popular will. This accounts for the fact that Scandinavia produced poets, statesmen, generals, naval constructors, engineers and explorers, when Greece and Rome were full of libertines and paupers and the rest of Europe had not emerged from the state of sheepstealing. The princes of Germany, the grandees of Spain, the lords of Great Britain, they all hail from Norse democracy.

Naturally an intellectual and progressive people like the swedes, have been unable to shut cut either German or other continental influences and ideals, and we find therefore, in different centuries pronounced superstructures upon the democratic foundation; hierarchy, during the Middle Ages; aristocracy, bureaucracy, monarchial absolutism; but the incontestable fact remains, that at every crucial turn in Sweden's history the peasantry, and with it democracy and freedom carried the day. Neither Charles XI nor Gustaf III, appropriated to them selves the powers of the "Riksdag" with the same intent of oppressing the mass of the people as for instance the Stuarts of England pilfered the rights of parliament in order to ride roughshod over English liberties. Charles XI aimed at the nobility, that under two regencies had run riot with the public domain and impoverished the state. Gustaf III struck at bureaucracy, that for fifty years had introduced parliamentary government and indulged in the game of party politics to such an extent that they endangered the independence of the country. In both cases the monarchy would have failed but for the whole hearted support of the peasantry.

The long aged preponderance that the peasantry has held in the national life of Sweden, has naturally raised up among them many eminent men. No names like Engelbrecht, Nils Dacke or Gustaf Erickson Vasa, whose house with its side branches supplied Sweden with her kings for three centuries. In modern times, when rebel chiefs are no longer considered essential to the happiness and progress of the country, the peasantry has furnished us with some of our ablest farmers, financiers, politicians and statesmen.

In the last forty or fifty years Sweden's industrial development has been very pronounced. This industrial activity has brought a new social stratum to the front, and the peasantry can no longer alone claim to be the pillar of the country's democracy, and the guardians of its rights, but are today sparing their responsibility with organized labor. In no country in the world, except perhaps Denmark and Australia does organized labor present such a formidable array in the national assembly as in Sweden. Out of 230 members of the lower house of the Riksdag, 86 subscribe to the socialist doctrine.

The Swedish Constitution is a strictly Swedish product, based on many centuries of long and sometimes dearly bought experience. Roughly speaking it can be described as an effort to secure the highest measure of civic liberty without incurring the curse of party government. It is without doubt the most carefully balanced document of its kind in the world. It secures to the people all of the civic freedom of the British and most of the administrative efficiency of the German.

Sweden is one of the few and perhaps the only country, where you can hold a government position and yet not only have, but also voice an opinion of your own. In this respect it presents a striking contrast to Canada, where even a postmaster in a remote corner of the prairie must "howl with the wolves". In Sweden you can be a republican, a rebel and an anarchist and yet hold high positions under the government. At appointments only merit and years of service are considered, and no discharges can be made except upon conviction of administrative delinquency.

In Canada, quite inoffensive Swedish-American and German-American journals are refused entry; in Germany, "Times" and other English and French newspapers are freely sold at news-stands. The Berliner studies closely the Times while he eats his Russian caviar for breakfast—at lunch he washes down the proceeds of his bread ticket with a glass of French Burgundy and after sipping a glass of French champagne at dinner, he winds up the day by watching a play of Shakespeare, or hearing an opera by Verdi. I must say that this spirit in war time appeals much stronger to a Swedish make up than the spirit of boycott and intolerance, adopted in this country.

There are many attending circumstances that go to make up the democratic fabric of a country. But generally speaking we might say that there are three that tower above all of them. These are: first, the traditions of a people; secondly, the opportunities offered to the masses of attaining to economic independence, and third, an educational system that rests on democratic foundation. I have already tried to give you some of the traditions of the Swedish people. As to the second requisite it is a well known fact that Sweden compares very favorably with other European countries. There are of course quite a lot of poor people in Sweden also, but generally speaking poverty is not so abject. It does not, in other words, take the same form of despairing pauperism, that we notice in most other countries and especially in England. The poor man is therefore, more independent and respectable than elsewhere. Things are naturally not as they should be. Where are they? Not even in the new countries of the western hemisphere. Nothing can strongly endorse my statement than the Swedish immigrants themselves in the U. S. and Canada. At least 90 per cent of these immigrants belong to the poorest class of the people in their old country, to classes in fact that, when found among other nationalities, are simply refused admission by the authorities. They come to a country, the language of which is "all Greek" to them. Yet they attain to economic independence and social responsibility much quicker than immigrants from other countries, not even the English excepted, who come with, compared to the Swedes, well-lined pocketbooks. Not only that, in the United States it has happened more than once, that an ordinary Swedish laborer has finished up as a governor or an ambassador.

The educational system of Sweden is, without doubt, the most democratic to be found in any country. It compares especially favorable with that of English speaking countries, where the pupils are very carefully coralled according to the social classes. A Canadian workingman, for instance, would not have his child go to the same school as the progeny of a Galizian navvy, if he can help it. A shop-keeper that can afford a cheap automobile looks for something more exclusive than a school patronized by workingmen's children. A man that mutilates his fellow Christians with a 64-horse power racer goes a notch higher in exclusiveness when he looks for a school for his boy, and finally, Sir This, or Sir That, the "pillars of Empire" want to place their presumptive right from the beginning among the Olympic clouds. What struck me with amazement when I first came to America was the way people talked about exclusiveness in schools and colleges.

In Sweden we have no exclusive schools, colleges or universities. The whole educational establishment is state controlled. It is open on equal terms and free of charges to every inhabitant of the country. Very few private schools are to be found, and in every instance they serve such people as think themselves able to master the curriculum in shorter time than what is allotted in the state controlled schools. The elementary education is disseminated by the public schools for the mass of the people, and the normal schools for those that intend to try for the higher professions. But both are equally free from any instruction fees, and if a workingman lives in a place that has a high school or university, it costs him no more to send his children to the latter than the former. We find therefore, more workingmen's and peasants' sons at Swedish high schools and universities than probably in any other country. Moreover, during the last twenty-five years great efforts have been made—and educational reforms have been going in this direction—to raise the standard of the public school, so as to make it the elementary or bottom school, with compulsory attendance, for all classes of society. Education is the greatest of all levellers. Put the progeny of Bill Sykes on the same school bench as that of the Duke of Westminster, and after a couple of generations both the Bill Sykes and the Dukes of Westminster shall have died out.

When Mr Carlson claims that the church dominates over the state, he is about as trustworthy as when he says that the history of Sweden and that of Germany is the same. He contends for instance that dissenters have to support the established church. The fact is that such dissenters as have officially separated from the established church pay half to what communicants to the same church are paying. They do this for the very reason that the clergy of the established church are not only spiritual ministers of the church, but also civic officials. They are, in fact, the officers that supply the government with all data upon which population statistics are built in Sweden. In populous parishes this civil capacity is in fact more onerous than their spiritual duties, so much so, that many are compelled to keep clerks at their own expense all the year round, in order to keep up with their work. There is, therefore, nothing fundamental or unfair in dissenters paying half of the clergy salaries, even if we may admit that the arrangement is somewhat incongruous and antiquated. Mr. Carlson's statement about Swedish church matters are equally capable of being much modified.

It is, however, not unnatural that a man with indifferent historical knowledge should twist the truth about the religious freedom of the Swedish people in this manner that Mr Carlson has done. The fact is, that the laws regulating this freedom has changed very little since the days of the reformation. Naturally a man of indifferent scholarly attainments will be prone to draw the conclusion that something must be wrong with religious liberty in Sweden. But if we look at the matter in its true perspective, we arrive just as easy at the quite opposite conclusion. The Swedes are generally conceded to be one of the World's freest, most intelligent and progressive nations. Can anything better emphasize how strongly religious liberty must be entrenched in Sweden, when three or four hundred years ago, she enjoyed practically the same spiritual privileges that satisfies her today—three or four hundred years ago, when in all other countries they were still drawing, quartering and burning at the stake, people that held the creed of the minority. It is the very fact that religious liberty in Sweden is of such old standing that the forms regulating the same sometimes are found immodern.

If Sweden had been a country that emerged from slavery only yesterday no doubt these forms would be more closely following the fashions of the day. The dissenters themselves carry also some guilt in this respect, because they never seem to be able to present their grievances in such a manner that they are able to secure an attentive hearing from the great bulk of their countrymen. The truth is that too many, like Mr. Carlson, come and try to tell people that the "church dominates over the state" and when an average Swede hears this, he simply shrugs his shoulders and says that the man is crazy. If dissenters would only not exaggerate but confine their arguments to actual facts, the fermer, regulating the legal status, would very soon be brought to correspond to modern requirements. There is nothing more objectionable to the bulk of the Swedish people than religious intolerance, or "run-amuck about religion" as they say in Sweden. The large tolerance of the established church makes its necessary much harder for the few dissenters to effect desirable reforms. It cannot be denied, that there is no church in the world, established, dis-established or dissenter, that gives to its communicants such a long tether as the church of Sweden. This church excommunicates nobody.

The religious freedom of the Swedes is as unshakeable as their political or civil rights. In order to better understand this we might profitably take an excursion back in the old Norse times. For anyone that has taken the trouble to study the pagan creeds, the Norse religion flares up like a great beacon of light in the dark and distant ages. The Greek mythology equals and perhaps passes it for subtle nicety of conception of those forms, under which the agencies of divine power make themselves felt in the world, and no doubt also for the exquisite harmony of the mythological fabric as a whole. But for greatness of conception, towering strength, undaunted courage, broad tolerance, no message from the diety ever equalled it till the Word of God became incarnated in Jesus Christ. There was no fear or superstition, either in the conception of the Diety or in its worship. Odin feasting in Walhalla with his warriors, Thor, the god of organized power, his fight with the giants: Loke, that slays Baldur, the White God, were only crude, but free and natural and above all great conceptions of the manifestations of divine power by a race that have fought and bled on more battlefields than any other, that have carved out human civilization in the dark and frowing forest, and that has always struggled vallantly for truth and light. Compare these to the Norse religion for instance, the Druid cult in Britain, with its worship of stones and images, its incentations, its priestcraft and superstition, its fakery and quackery, and the latter will look by the side of the former like a pancake dropped on the sidewalk at the side of a national monument.

The descendants of the worshippers of Odin, Thor and Frej are as liable to tolerate that the "church dominates over the state" as the descendants of the Vikings would put up with any political or civic oppression. The notion is ridiculous.

The American Essaylist, Ralph Waldo Emmerson, said about the eminent Swedish engineer, scientist, philosopher, theologian and seer Emanuel Swedenborg, that his spirit lay vast abroad upon the times and required a long distance focus to be seen. The same words can be applied to the freedom of the Swedish people. Only, while Swedenborg's spirit soared with the future, the roots of the liberties of the Swedish people are struck down in past and distant centuries. Mr. Carlson does not possess the long distance focus. He is short sighted. He lacks perspective. Suppose a man wanted to form a judgment of St. Paul's Cathedral in London. Suppose he walked right up to the wall, flattened his nose against the masonry and there discovered a few minor cracks and a little roughliness and then walked away with the impression that St. Paul's was no good. Mr. Carlson commits exactly this error. If a man wants to see St. Paul's he must walk back a few blocks to be able to appreciate the magnificient pile that towers up in front of him. So anyone that wants to judge the freedom of the Swedish people, must also look at that great edifice in its true perspective or else he might, like Mr. Carlson, by poking his nose down to a scrap of paper and there discovering a few antiquated paragraphs, walk away with the impression that the Swedes are a downtrodden and priestridden tribe with "militarism upholding the old ideas and the church domniating over the state."

I have the honor to be, sir, your faithful servant,

Rudolf Einhardt.

Forgan, Sask., Jan. 2, 1916.

Garanteradt BOTAR SNABBT

Croto REGISTERED

Det finnes mera smärtstillande egenskaper i en ask med Croto Pain Balm än i ett dussin plåster och liniment eller gröt. Lägg just på det värkande stället, och smärtan går bort. Pris 25c. hos druggister eller per post.

THE CROTO DRUG CO., Winnipeg.

Nordbor i Förenta Staterna.

Återvalts till assessor har August Anderson i McKeesport, Pa.

Till statssenator förordas Axel Johnson i Turtle Lake, Wis.

Patent å kornett har uttagits af Carl L. Nelson i Medford, Mass.

En ny kyrka har uppförts af sv. luth. församlingen i Silverhill, Ala.

Dr. G. P. Wikseil i Boston, Mass., har valts till president för Roslindale Forum.

Erhållit första priset vid en majsutställning har Henry L. Johnson i Fergus Falls, Minn.

P. A. Peterson i Ada, Minn., har valts till vicepresident i Minnesota Sheriffs' Association.

Som kandidat för statssekreterare på republikanska valsedeln uppträder J. L. Hjort i Reader, N. D.

Vår landsman Edward Ericson i Boston, Mass., har beviljats patent å "stitch indenting machine".

Ernest L. Peterson i Dickinson, N. D., har i dagarne köpt veckotidningen Dickinson Press' där i staden.

Till skatteuppbördsman har Aug. N. Weedin utnämnts af den nyvalde borgmästaren Bates i Quincy, Mass.

Bland pristagare vid en fjäderfäutställning i Jamestown, N. Y., märkas Emil Greendahl och A. J. Hammarström.

För vårdande af sin hälsa har missionspastorn Aug. Erikson i Rockford, Ill., beviljats fyra månaders tjänstledighet.

En basar, som inbragte $125, anordnades härom kvällen af kvinnoföreningen inom sv. luth. församlingen i Ault, Colo.

Baptistpastorn J. D. Nylen skall bli distriktmissionär i norra Wisconsin och har i dagarne med familj flyttat till Ashland.

American Athletic Club i Rockford, Ill., har valt L. Koberg till ordförande, C. Nelson till v. ordförande, R. Kjellgren till sekreterare och H. Nickols till kassör.

Tre svenska posmästare ha i dagarne utnämnts i Minnesota, nämligen Oliwer Erickson i Atwater, Louis C. Stromberg i Redwing och A. O. Forsberg i Willmar.

Kväfd till döds blef härom natten Christina Johnson i 3341 Osgood st., Chicago, då elden af okänd anledning kom lös i det rum hon bebodde i öfre våningen af nämnda hus.

Orpheus sångförening i Denver, Colo., har valt Axel Johnson till ordf., John Jacobson till v. ordf., Carl F. Erickson till sekr., Chas. Swenson till kassör och A. J. Signell till sångföre rare.

25,000 dollar i skadestånd begär Sophie Anderson i San Francisco, Cal., af dr G. Franklin Shields därstädes för det hon blifvit vanställd i ansiktet till följd af en operation, som läkaren utfört.

Svenska målningar. Från och med "grundläggarens dag" den 27 april till och med den sista juni komma de svenska målningar som varit utställda i San Francisco att utställas i Carnegie-galleriet i Pittsburgh, Pa.

Efter 52 års trogen tjänst hos Northwestern järnvägsbolag har lokomotivföraren Carl Anderson i dagarne beviljats afsked och begifvit sig till sitt hem i Marquette, Mich., för att slå sig till ro. I och med att han dragit sig tillbaka har bolaget emellertid förlorat en af sina pålitligaste män, om icke den mest pålitlige.

En kandidat mindre. Advokaten James A. Peterson i Minneapolis, Minn., som äfven i år haft för afsikt att söka statens högsta ämbete, har förklarat att han till följd af guvernör Hammonds död och den därmed förändrade situationen drager sig tillbaka och hvad på honom ankommer lämnar vägen öppen för guvernör Burnquist, som af honom får det amplaste loford.

Oddfellowlogen Monitor i Jamestown, N. Y., som lär vara den näst största oddfellowlogen i världen, har valt följande tjänsteman: öfvermästare, Oscar Mattson; undermästare, Rickard Berggren; prot.-sekr., G. Segerstrom; fin.-sekr., Carl Pihlblad; kassör, Charles A. Anderson. Logen, som blir fem år gammal till våren, har nära 600 medlemmar samt är i kontanter, utrustning och fast egendom "värd" omkring $15,000.

Förste svensken i Tacoma. I ett föredrag inför State Historical Society i Washington yttrade härom dagen redaktör Herbert Hunt, som är sysselsatt med att samla data för ett historiskt verk, bl. a. följande: "Nicholis Delin, svensk och episkopalist, var den förste nybyggaren i Tacoma. Han kom till Tumwater 1852 och till Tacoma på hösten samma år. Han dämde upp vattendraget, som benämnes Galligher's Gulch, och konstruerade ett vattenhjul efter egen och högst märkvärdig modell, som utgjorde drifkraft för hans sågverk, det första som bygts här i trakten. Det hade en produktionskapacitet af 2,000 fot om dagen."

En sorglig olycka tinade härom morgonen ute vid Northwesternjärnvägens anläggningar vid W. Kinzie st. och N. California ave., Chicago. Tvenne stora gasbehållare råkade nämligen explodera, antagligen på grund af att ett ledningsrör spruckit af kölden eller någonting annat. Redan strax efter olyckan inträffat förmäldes att tvenne män ljutit döden i densamma. Sorgligt nog besannades äfven efteråt detta, i det man ur ruinerna framdrog tvenne lik, som visade sig vara af maskinisten John A. Johnson och gasarbetaren Michael Baumel. Den först nämnde af dessa var sedan många år tillbaka medlem af sv. missionsförsamlingen i Irving Park, inom hvilken han innehade förtroendet som kassör. Han var 55 år gammal.

Journalisternas tack. Sitt tack för dem visad välvilja uttalade de svenska journalisterna före återresan från New York med Svenska Amerikalinjens ångare "Stockholm" i följande ordalag: "Trots den sammanträngda form programmet nödvändigtvis måste få har det dock, tack vare mottagningskomiténs och öfriga New Yorksvenskars tillmötesgående, gifvit oss en god birdseye view af New York. Såväl svensk-amerikanska korporationer som enskilda ha mottagit oss med en öfverströmmande hjärtlighet. Vi äro ej mindre tacksamma för den omsorg, med hvilken de olika dagsprogrammen utarbetades än den äkta svenska gästfrihet som visats oss. Dessuto mhar det varit oss en öfverraskning af angenämaste slag att se, hvilket intresse amerikaner i högt uppsatta officiella ställningar lagt i dagen för oss. Det är vår öfvertygelse att den svensk-amerikanska linjen startar under den allra gynsammaste stämning från alla håll."

Take The Soo Line To Sunny Los Angeles or Florida

Leave WINNIPEG 5 P.M. Ar. Minneapolis 7:15 A.M. Ar. St. Paul 7:55 A.M.

Through Cars From Twin Cities

Safety & Courtesy Al-ways

SOO LINE

J. C. PETERSON Gen. Agt. 222 Bannatyne Ave.

A. G. Richardson, City Passgr. Agt. Main & Portage. A. Calder & Son, 663 Main St.

GET YOUR RESERVATIONS EARLY

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder**, deras följder, föreby-gande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes **fritt i förseglad omslag** till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarefirman.

N. ROSENBERG CO., 180 N. DEARBORN ST., CHICAGO, ILL., U. S. A.

:-: Spannmålsskeppning :-:

Intelligenta farmare, som studera marknadsförhållandena, inse det faktum, att det betalar sig att skeppa egen spanmål "incare of" en pålitlig commissionsfirma, som står i närma förbindelse med marknaden och kan gifva dem fackmannaråd angående bästa tiden att sälja och skaffa dem högsta marknadspris vid alla tillfällen. Genom noggranna uppgifter på dockafgifter, gradering och vikt är skepparen säker om att erhålla full valuta för sin gröda utan afdrag.

Bartlett & Langille,

510 Grain Exchange, Winnipeg,

bygga upp en stor affär genom att gifva tillfredsställande betjäning till sina kunder i dessa afseenden.

Absolut pålitlig och snabb betjäning garanteras. Liberala förskott gifvas vid mottagandet af skeppningen. Efterskrif marknadsbref och upplysningar angående spanmål.

Billen göres "Notify Bertelett & Langille".